

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **CZ VEHA, s. r. o.**
sídlem Hrnčířská 572/4, 602 00 Brno
zastoupená BDO Czech Republic, s. r. o.
sídlem Nádražní 344/23, 150 00 Praha 5

proti
žalovaného: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem Náměstí Svobody 4, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2020, č. j. 4348819/20/3003-52523-712337

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o posouzení zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí příslušenství daně.

2. Žádostí ze dne 13. 8. 2020 požádala žalobkyně o prominutí úroků z prodlení, které byly stanoveny platebními výměry č. j. 1342503/20/3003-52523-712337 za zdaňovací období července 2013, č. j. 1342735/20/3003-52523-712337 za zdaňovací období srpen 2013 a č. j. 1342776/20/3003-52523-712337 za zdaňovací období září 2013. Dále v téže žádosti požádala o prominutí úroku z posečkané částky ode dne 19. 3. 2020, a to na základě povoleného rozhodnutí o posečkaní ze dne 17. 4. 2020.
3. Žalovaný v návaznosti na podanou žádost rozhodl dílčími rozhodnutími. Napadeným rozhodnutím zamítl žádost žalobkyně o prominutí úroku z prodlení na daň z přidané hodnoty doměřenou dodatečnými platebními výměry za zdaňovací období červenec až září 2013 vzniklých od 1. 1. 2015 do 11. 3. 2020. Žalovaný neshledal existenci ospravedlnitelného důvodu pro prominutí příslušenství ve smyslu Pokynu GFŘ-D-45 (dále též „Pokyn“).
4. Dále žalovaný rozhodl rozhodnutím týkajícího se úroku z prodlení za zdaňovací období červenec až září 2013 vzniklého do 31. 12. 2014, rozhodnutím týkajícího se úroku za zdaňovací období červenec až září 2013 vzniklého ode dne 12. 3. 2020 do 19. 3. 2020 a rozhodnutím týkajícího se prominutí úroku z posečkané částky ode dne 19. 3. 2020. Tato rozhodnutí nejsou předmětem přezkumu v nyní projednávané věci.

II. Argumentace žalobkyně

5. Žalobkyně ve včas podané žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Má za to, že žalovaný posuzoval důvody uvedené v žádosti pouze v kontextu Pokynu, nikoli ve světle zákonného ustanovení § 259b odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že ospravedlnitelné důvody uvedené v Pokynu jsou pro správce pouze metodickým vodítkem, z čehož plyne, že se jedná pouze o demonstrativní výčet důvodů, následně však své hodnocení vztáhl pouze k Pokynu, aniž by se podrobněji zabýval podanou žádostí.
6. Je přesvědčena, že žalovaný pochybil v hodnocení ospravedlnitelných důvodů uvedených v žádosti o prominutí. Zde uváděla, že důvodem doměrku daně je spor o komplikovanou právní otázku tzv. řetězových obchodů v rámci intrakomunitárních dodávek. Mezi stranami lze mít za sporné místo dodání plnění žalobkyni od jejího odběratele. Od počátku tvrdí, že místo plnění neleží v tuzemsku. Česká republika tedy není státem, ve kterém dojde ke zdanění, v důsledku čehož nemohlo dojít ke krácení fiskálního rozpočtu České republiky. Uvedená právní otázka je mimo to řešena v soudním řízení před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 31 Af 28/2020 (v době vydání tohoto rozhodnutí aktuálně probíhá řízení před Nejvyšším správním soudem – poznámka soudu) a má za to, že není vhodné bez pravomocného rozsudku v daném sporu trvat na úhradě úroku z prodlení. Nesouhlasí s tím, že není možné prominout ani část vzniklého úroku z prodlení. Má za to, že žalovaný při hodnocení žádosti poměřil důvody uváděné žalobkyní pouze s důvody taxativně vyjmenovanými v Pokynu.
7. Dále v žádosti uváděla, že mezinárodní doprava byla ochromena vládními opatřeními omezujícími pohyb osob a zboží, což pro žalobkyni představovalo zásadní problém pro přepravu zboží k zákazníkům. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že k ekonomickým potížím žalobkyně došlo nezávisle na epidemiologické situaci a vyhlášení nouzového stavu. Naopak vzhledem k těmto okolnostem se rovnováha jejích finančních toků stala mnohem křehčí a méně předvídatelná. Požadavek úhrady úroků z prodlení tak pro žalobkyni v dané situaci může být likvidační.

8. Žalovaný by měl taktéž při posuzování žádosti zohlednit četnost porušování povinností žalobkyní, jak plyne z § 259c odst. 1 daňového řádu. To však žalovaný neučinil. Kritérium bezproblémovosti by mělo být daňovému subjektu přičítáno k dobru. Žalobkyně nikdy nesplnila podmínky pro označení za nespolehlivého plátce podle § 106 zákona č. 234/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Po celou dobu provozování své činnosti plnila řádně a včas své povinnosti vůči správci daně a aktivně s ním spolupracovala. O tom svědčí například i skutečnost, že první splátku ve výši 500 000 Kč provedla ještě v době, kdy nebylo vydáno rozhodnutí o rozložení úhrady doměřené daně.
9. Má za to, že žalovaný se řídil pravidlem „všechno nebo nic“, tedy že buď promine 100 % nebo nic. Zákon však umožňuje prominout i pouze část příslušenství. Výše prominutí je pouze na správní úvaze správního orgánu. Žalovaný nicméně jakoukoli úvahu o výši prominutí příslušenství striktním způsobem odmítl a neprominul žádnou část úroku z prodlení.
10. Pokyn, z něhož žalovaný vycházel, má povahu interní normativní směrnice, nikoliv závazného právního aktu. Žalovaný však své rozhodnutí založil převážně na posouzení ospravedlnitelných důvodů uvedených v Pokynu. Žalobkyně je přesvědčena, že v její žádosti byly uvedeny ospravedlnitelné důvody pro vyhovění, alespoň z části.
11. Na základě výše uvedeného navrhla zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Argumentace žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. Neztotožňuje se se žalobkyní, že by posuzoval důvody uvedené v žádosti o prominutí pouze v kontextu Pokynu, nikoli ve světle § 259b odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně ve své žádosti žádala mj. o prominutí úroku z posečkání, k čemuž odkazovala na čtvrtý ospravedlnitelný důvod uvedený v čl. III. 3. A. Pokynu. Tento důvod se však vztahuje pouze k úroku z posečkané částky a nelze jej vztahovat k úroku z prodlení. Podmínku uhrazení daně a podání žádosti o prominutí úroku z prodlení žalobkyně sice splnila, avšak žádný ospravedlnitelný důvod nebyl shledán.
14. Žalobkyně k žádosti nepředložila žádné důkazní prostředky, ze kterých by bylo možné ověřit pravdivost tvrzení o dopadech úhrady předmětných úroků z prodlení na její ekonomickou situaci. Tvrzení nepříznivý ekonomický dopad na činnost žalobkyně v návaznosti na šíření virové epidemie COVID-19 nepovažuje za ospravedlnitelný důvod ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Tento důvod byl ze strany orgánů veřejné moci dostatečně zohledněn na základě rozhodnutí ministryně financí České republiky o prominutí daně, příslušenství daně a správních poplatků z důvodu mimořádné události č. j. 15195/2020/3901-4, publikovaného ve Finančním zpravodaji 9/2020.
15. Tvrzenou bezproblémovost žalobkyně zohlednil žalovaný při prvotní úvaze o přípustnosti žádosti o prominutí. Případná existence závažného porušení daňových či účetních předpisů v posledních třech letech vylučuje meritorní posouzení žádosti.
16. Žalobkyni nebylo možné prominout ani část úroků z prodlení, neboť nebyl naplněn žádný ospravedlnitelný důvod. V rámci Pokynu existují různé hodnocené ospravedlnitelné důvody, které jsou zohledňovány na škále od 20 % do 100 %. Tuto

procentuální výši je dále možné korigovat prostřednictvím malusů (na základě četnosti porušení daňových a účetních právních předpisů) či bonusů (ekonomické a sociální poměry). Vzhledem k absenci ospravedlnitelného důvodu však žalovaný nepřistupoval k posouzení dalších uvedených kritérií.

17. Nesouhlasí s tvrzením, že by bagatelizoval ekonomickou situaci žalobkyně či že by odmítl zhodnotit řádnou spolupráci se správcem daně. V napadeném rozhodnutí se vypořádal v souladu s Pokynem i ustálenou rozhodovací praxí se všemi důvody uváděnými v žádosti. Konkrétní ekonomická situace žalobkyně žalovanému nemohla být známa, neboť k žádosti nebyly předloženy žádné podklady, na jejichž základě by bylo možno dospět k jinému závěru. Žalovaný je proto přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

IV. Další vyjádření účastníků

18. Žalovaný přípisem ze dne 24. 5. 2022, č. j. 2788784/22/3003-52050-712366, soudu sdělil, že na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Afs 351/2019-24, byla omezena délka úročení prodlení s úhradou daňového nedoplatku dobou pěti let u případů, kdy původní datum splatnosti daně nastalo před 1. 1. 2015. Úrok z prodlení za zdaňovací období červenec 2013 tak vznikal pouze do 26. 8. 2018, za srpen 2013 pouze do 26. 8. 2018 a za září 2013 pouze do 25. 10. 2018. Celkově tedy byl úrok z prodlení snížen o částku 3 795 269 Kč a přeplatek v celkové výši 2 221 491 Kč byl žalobkyni vrácen dne 3. 5. 2022.
19. Na uvedený přípis reagovala žalobkyně podáním ze dne 9. 6. 2022, v němž uvedla, že výše uvedený postup žalovaného odpovídá judikatorním závěrům vztahujícím se k úroku z prodlení ve smyslu § 252 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2014.

V. Ústní jednání

20. Při ústním jednání dne 19. 1. 2023 účastníci setrvali na svých stanoviscích obsažených v předchozích písemných podáních.
21. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že věc týkající se doměření daňové povinnosti byla vedena soudem pod sp. zn. 31 Af 28/2020 a již v ní bylo rozhodnuto. Soud zrušil rozhodnutí žalovaného, což dokládá, že se nejednalo o lehkou právní otázku. Podle jeho názoru měla být při rozhodování o žádosti vzata v úvahu i nedobrá ekonomická situace žalobkyně v době podání žádosti o prominutí, dosavadní spolehlivost daňového subjektu i fakt, že prominout příslušenství lze jen částečně.
22. Zástupce žalovaného byl přesvědčen, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s dosavadní praxí žalovaného i Pokynem. V době vydání bylo v souladu se zákonem. Rozhodnutí soudního sporu ve věci daňové povinnosti žalobkyně není pro rozhodnutí o prominutí penále relevantní.
23. Soud při jednání konstatoval obsah soudního a správního spisu. Dokazování prováděno nebylo, neboť účastníci řízení žádné důkazní návrhy neuplatnili a ani soud neshledal potřebu dokazování provedené ve správním řízení doplňovat. Bylo pouze konstatováno, že žalovaný před jednáním soudu doplnil správní spis o pokyn GFŘ-D-45 a že soud bere na vědomí i rozsudek č. j. 31 Af 28/2020-78, který je mu znám z úřední činnosti.

VI. Posouzení věci soudem

24. Žaloba **není důvodná.**
25. Úvodem soud uvádí, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového stavu, který existoval ke dni vydání rozhodnutí o prominutí úroku z prodlení. Je přesvědčen, že skutečnost, že rozsudkem č. j. 31 Af 28/2020-78 bylo zrušeno rozhodnutí týkající se daňové povinnosti žalobkyně, na niž vyměření úroku z prodlení navazovalo, a věc byla vrácena Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení, nemá za následek prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný totiž na základě žádosti žalobkyně posuzoval, zda jí uváděné důvody ospravedlňují prominutí příslušenství daně či nikoliv, přičemž svoji úvahu vztáhl ke dni vydání rozhodnutí. Pokud by následně bylo s konečnou platností zrušeno doměření daňové povinnosti samotné, byl by žalovaný povinen tuto skutečnost zohlednit a zrušit i platební výměry na úroky z prodlení, resp. vrátit žalobkyni vzniklý přeplatek. Rozhodnutí o žádosti o prominutí daně je však do jisté míry autonomní a jeho osud není přímo navázán na existenci doměření daňové povinnosti samotné. Soud proto o žalobě rozhodl, přestože dosud nebylo s konečnou platností vyjasněno, zda dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty obstojí či nikoliv.
26. Podle § 259b daňového řádu „*je daňový subjekt oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl (odst. 1). Správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu (odst. 2). Při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku (odst. 3).*“
27. Podle § 259c daňového řádu „*při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem (odst. 1). Prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy (odst. 2). Pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila (odst. 3)*“
28. Je třeba vycházet z toho, že na prominutí úroku z prodlení není právní nárok, a to ani při splnění základních vstupních či formálních předpokladů, kterými jsou podání žádosti o prominutí a uhrazení daně, v jejímž důsledku úrok z prodlení vznikl. Jedná se o výjimku z pravidla, že povinnosti uložené pravomocnými a vykonatelnými individuálními správními akty je nutno splnit, a proto je nutno ji interpretovat restriktivně.
29. Rozhodování o žádosti o prominutí úroků z prodlení je vázáno na správní úvahu správce daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 4 Afs 342/2018-35). Správní uvážení svěřené správci daně sice nevyklučuje soudní přezkum rozhodnutí o nevyhovění žádosti o prominutí úroku, avšak soudní přezkum se musí zaměřit na to, zda správce daně aplikaci tohoto uvážení založil na řádně zjištěném skutkovém stavu, zda užil zákonná kritéria (jak ta zákonem výslovně stanovená, tak i kritéria vyplývající z ústavního pořádku, např. zákaz diskriminace či ochrana legitimního očekávání založeného na

ustálené správní praxi) a zda správní uvážení při rozhodování o žádosti daňového subjektu řádně a logicky odůvodnil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55, č. 1472/2008 Sb. NSS). Přezkum úvah žalovaného je možný zejména v tom směru, zda nevybočil z ustálené správní praxe, tj. zda jeho rozhodnutí odpovídá ustálené praxi zakotvené v pokynech GFŘ. V době rozhodování o žádosti byl platný pokyn č. GFŘ-D-45 k prominutí příslušenství daně z 23. 6. 2020.

30. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo nedostatky odůvodnění. Je srozumitelné, vnitřně strukturované a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. Žalovaný reagoval přezkoumatelným způsobem na všechny důvody uvedené v žádosti. Rozhodnutí obsahuje úvahy, kterými se řídil při hodnocení skutkového stavu, při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.
31. Pokyn v části III. 3. A stanoví, že „*správce daně posuzuje splnění ospravedlnitelného důvodu prodlení dle situace zpětně ke dni splatnosti či náhradní splatnosti daně.*“ Dále z Pokynu plyne, že důvody v něm uvedené umožňující prominutí příslušenství daně jsou vymezeny pouze demonstrativně. Není tedy vyloučeno, že správce daně dospěje k závěru, že lze prominout úroky i z důvodu v pokynu neuvedeného. Podle Pokynu však platí: „*Mělo by jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje prohrěšek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či úmyslného jednání. Prominutí úroku by nemělo s ohledem na zásadu legitimního očekávání způsobit, že na pozdní úhradu daně nebude nahlíženo jako na prohrěšek. I nadále musí být zachováno pravidlo, že neplnění zákonné povinnosti má své konsekvence v podobě následku za porušení povinnosti při správě daní. Prominutí úroku proto nemůže sloužit k setření rozdílu mezi těmi, kteří své povinnosti plní řádně a včas, a těmi, kteří je neplní.*“
32. Žalobkyně ve svojí žádosti o prominutí příslušenství daně uváděla, že se ona ani osoba oprávněná za ni jednat nedopustily jednání, které by naplňovalo vylučující podmínku podle bodu II. 2. Pokynu a po celou dobu si plnila své povinnosti řádně a včas. Dále poukazovala na právní obtížnost sporu mezi ní a správcem daně týkající se předmětu daňové kontroly a v neposlední řadě zmiňovala její špatnou ekonomickou situaci. Další důvody uvedené v žádosti se vztahovaly k prominutí úroku z posečkání, o němž bylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím.
33. Žalovaný žádosti nevyhověl, neboť měl za to, že ani jeden z tvrzených důvodů nelze podřadit pod důvody výslovně zmiňované v části III. 3. A. Pokynu, ani pod jiný ospravedlnitelný důvod v Pokynu neuvedený. S tímto hodnocením se soud ztotožnil. Naopak nesouhlasí se žalobkyní, že by žalovaný posoudil důvody uvedené v žádosti pouze ve vztahu k důvodům „taxativně“ uvedeným v Pokynu (jak žalobkyně tvrdí v bodě 17 žaloby). Z napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, že žalovaný si byl vědom, že úvody uvedené v Pokynu jsou vymezeny pouze demonstrativně (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Poté, co dospěl k závěru, že důvody uváděné žalobkyní nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v Pokynu, zabýval se tím, zda se nemůže jednat o jiný ospravedlnitelný důvod v Pokynu neuvedený. Dospěl však k závěru, že se ani o takový důvod nejedná.
34. K jednotlivým důvodům obsaženým v žádosti žalobkyně soud uvádí následující.

35. Žalobkyně má za to, že právní spor mezi ní a žalovaným se týká komplikované otázky, jejímž předmětem je právní posouzení tzv. řetězových obchodů v rámci intrakomunitárních dodávek, což je složitá právní otázka. Žalovaný k tomu uvedl, že rozhodoval v souladu s platnou právní úpravou a sama skutečnost, že žalobkyně interpretuje zákon jiným způsobem než správce daně, nemůže být považována za ospravedlnitelný důvod. Soud se ztotožnil s úvahou žalovaného, že tvrzený důvod nepředstavuje jiný ospravedlnitelný důvod pro prominutí příslušenství. Přestože otázka týkající se samotného doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2013, srpen 2013 a září 2013 může být komplikovanou právní otázkou, nejedná se dle soudu o ospravedlnitelný důvod prodlení. Jak vyplývá z Pokynu, takovým důvodem jsou pouze výjimečné případy, omluvitelné z lidského hlediska, představující spíše formalistický prohrěšek (viz bod 31 výše). Pod takové vymezení nelze komplikovanost právní problematiky týkající se doměření samotné daně podřadit. Zákonost doměření daně je předmětem přezkumu v řízení proti dodatečným platebním výměrům. V nynějším řízení je úlohou soudu přezkoumat zákonost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí příslušenství daně, nikoliv zákonost dodatečných platebních výměrů na daň samotnou.
36. Za další důvod podřaditelný pod ospravedlnitelné důvody žalobkyně považuje, že se ona ani osoba oprávněná jednat za ni nedopustila jednání, které by naplňovalo vylučující podmínku podle bodu II. 2. Pokynu a dále, že po celou dobu své činnosti si plní své povinnosti řádně a včas. Žalovaný četnost porušování povinností při správě daní žalobkyní posuzoval v souladu s § 259c odst. 2 daňového řádu, přičemž dospěl k závěru, že vylučující podmínka pro prominutí naplněna nebyla. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že včasná úhrada daní je povinností žalobkyně a nelze ji považovat za okolnost, v níž by bylo možné spatřovat ospravedlnitelný důvod prodlení. Předchozí úhrada daňové povinnosti je jednou z podmínek pro prominutí úroků z prodlení. Nelze ji však považovat za okolnost, která by měla ospravedlňovat prominutí úroků.
37. Soud se neztotožnil ani s námitkami žalobkyně mířících do bagatelizace její ekonomické situace. V žádosti uvedla, že její hospodářskou situaci ovlivnila pandemie COVID-19 a má za to, že tento aspekt měl být při posuzování žádosti zohledněn. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že pandemie COVID-19 ovlivnila hospodářskou situaci až v době, kdy žalobkyně žádala o prominutí příslušenství, avšak úrok z prodlení začal žalobkyni vznikat již v roce 2013 a dodatečné platební výměry byly vydány v roce 2018, tedy téměř dva roky před začátkem pandemie. I důvody v Pokynu neuvedené se musí vztahovat k datu původní nebo náhradní splatnosti daně. Daný požadavek přímo vyplývá z § 259b odst. 2 daňového řádu, neboť předmětné ustanovení váže ospravedlnitelný důvod prodlení k okamžiku prodlení s úhradou daně. I v tomto tak soud souhlasí se žalovaným, že žalobkyní tvrzený důvod nelze chápat jako ospravedlnitelný důvod prodlení, neboť nastal až v době podání žádosti o prominutí příslušenství daně, nikoliv v době původní či náhradní splatnosti daně. Soud se ztotožnil se žalovaným rovněž v tom, že ani tvrzené nedostatečné disponibilní finanční prostředky nemohou představovat ospravedlnitelný důvod prodlení. Cílem správy daní je totiž správné zjištění a stanovení daní, ale také zajištění jejich úhrady (viz § 1 odst. 2 daňového řádu). V rámci sledování tohoto cíle není možné upravovat podmínky úhrady jednotlivých daňových subjektů v závislosti na jejich disponibilních zůstatcích. Mimo to žalobkyně k žádosti ani nepředložila žádné důkazy, kterými by svá tvrzení prokázala.

38. V závěru žalobkyně nesouhlasí s tím, že žalovaný posuzoval rozsah prominutí formou „všechno nebo nic“, avšak právní úprava umožňuje i prominutí části příslušenství daně. K danému soud uvádí, že pokud žalovaný neshledal žádný ospravedlnitelný důvod prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu, nemohl přistoupit k posuzování možného rozsahu prominutí spadajícího do části III. 3. B Pokynu.
39. Soud dodává, že při posuzování důvodů prominutí příslušenství daně není relevantní, že žalobkyni bylo posečkáno s úhradou úroku z prodlení. V řízení o posečkání totiž v souladu s § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu mohla být zohledněna aktuální nepříznivá hospodářská situace žalobkyně. Při prominutí úroků z prodlení však tato okolnost není relevantní, neboť se nevztahuje k okamžiku, kdy vzniklo prodlení s úhradou daně (§ 259b odst. 2 daňového řádu), tj. k okamžiku původní či náhradní splatnosti daně. Nelze ji proto podřadit pod žádný z ospravedlnitelných důvodů pro prominutí úroku výslovně uvedených v Pokynu, ani pod důvod v Pokynu neuvedený.
40. Námitky žalobkyně tak nejsou důvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

41. Na základě výše uvedených skutečností soud žalobu žalobkyně zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.
43. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že se žalované v řízení náhrada nákladů řízení nepřiznává (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. ledna 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu